

se jí zatím smály, nazývajíce ji po straně hloupou, domýšlivou husou.

Mladý dozorce vězňů asi chovankám brněnské věznice, zvláště těm mladším, nebyl lhostejným. Mezi sebou říkaly mu „modré očko“ a jistě tady o něm hovořily více než o těch starých. A snad Fráňa se také někdy zamyslela: Zda „modré očko“ dal by se chytit na její úsměv? Fantasie odpovídala: „Ano. Vždyť i on se na tebe směje. Jen si dobře všimni, jak tě vyznamenává svojí přízní a jak touží po okamžiku, kdy by s tebou byl samotný!“ Myšlenky, které se potom rojily v hlavě trestankyně Fráni, týkaly se jen „modrého oka“. Úsmíval se na ni, štipal ji do tváře, hladil po vlasech a líbal.

A když byla propuštěna, přemýšlela Fráňa doma dále. Vzpomněla si, že „modré očko“ jen nelíbal, ale že šel dále. Jednou na záměčku, když dozíral na její práci, po druhé a po třetí v justičním paláci na místě, které v souvislosti s posvátnou láskou nelze ani uvést. A jak byl tehdy rozčilen, jak ji prosil a sliboval vše možné. Ba dokonce i peníze jí přislíbil. Dvě stě nebo tři sta korun za mlčení...

Fantasie Fráni rostla a hlavně pokud se týkalo slibované odměny, dala se myšlenkami úplně ovládnouti. Napsala „modrému očku“ dojemný dopis, v němž vyličila svoje útrapy po těch třech sladkých okamžicích. Muži se prý musila doznati, ten se nyní opíjí, bije ji a vyhání z domu. „Modré očko“ však neprozradila a žádá za to dvě stě korun československých. Nedostane-li tento obnos do hlubty té a té, dozví se všechno žena dozorcova a ovšem také soudy, které přísně poklesek dozorcův potrestají.

První dopis adresát z nevysvětlitelných příčin neobdržel a následoval proto druhý, doporučený, s nímž si náhoda zahrála ještě podivněji. Místo do rukou adresátových dostal se na stůl prezidia zemského trestního soudu, kde požadavky bývalé trestankyně vyvolaly pochopitelný zájem. A výsledkem bylo pak dvojitý trestní řízení: proti dozorci pro zločin svádění ke smilstvu, proti Fráni pro zločin vydírání.

Nešťastný dozorce nevěděl opravdu, jak se k té cti dostal. Rozhodně prý ani nejmenších styků s Fráňou neměl. Napověděl, že by to mohl být akt msty, poněvadž nedovolil kdysi Fráni návštěvu v pracovních hodinách a udal ji, když chtěla odhodit na ulici pro svoje známé moták.

Svědčce L., která sdílela žalární kobku s Fráňou, vysvětlila případ jinak. Fráňa prý trpěla fixní ideou, že ji četní mužové milují, chlubívala prý se, že měla v Uhrách známost s nějakým hrabětem, jinde s jinými vysokými pány, a nikdo v cele jejímu povídání nevěřil. O obviněném dozorci prý také byla jednou řeč, ale tehdy se Fráňa nařknutí jiné kamarádky bránila.

Jinak ze spisů vyšlo najevo, že Fráňa živila se také prostitucí, byla vícekrát trestána a přílišné víry se jí nemůže dát.

Soudní senát, jemuž předsedal vrch. rada Dr. Přerovský, pak osvobodil dozorce ze zločinu svádění ke smilstvu a odsoudil Fráňu za zločin vydírání na jeden měsíc téžkého žaláře nepodmínečně.

Po šesti letech.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Říkává se, že prý trestající spravedlnosti je těžko uniknout a že postihuje vinníka často po letech, náhle a neočekávaně. Josef Slezák je kovaný ptáček. Má už přes svoje mládí (je mu 23 let) vysezeno domovské právo nejen v československých, ale i v zahraničních trestnicích. Právě se o něm, že dovede krásti a brátí vše, všudy, bez ostychu a bez ohledů. Je mazaný a opatrný, dovede houževnatě popírat, dokazovat alibi, skrývat se za falešnými jmény, a přece bývá někdy dopaden.

Dne 3. června 1920 hledal rolník Josef Mayer v Rückersdorfu čeledína a do práce hlásil se 17letý hoch slušného zevnějšku. Mayer jej přijmul do práce, dal mu deputátni byt ve svém domě, avšak již po čtyřech dnech, dne 7. června, zjistil, že mu nový čeledín ukradl nějaké vuřty. Došel za ním na pole, pořádně mu vyčinil a ihned jej z práce propustil. Čeledín zabalil si svůj ranec a šel. Druhý den však byla u Mayera spáchána odvázná krádež vloupáním. Byly ukrouceny zámký a vypáčeny dveře u sklepa, spíše a pády, odcizeny zásoby potravin, látky na šaty, řemen od mlátičky, hotové peníze, vše v ceně přes 10.000 korun. — Podezření padlo ovšem ihned na propuštěného čeledína, který však zmizel beze stopy. Byl sháněn a stíhán zatykačem, avšak dlouhou dobu marně, protože se u Mayera přihlásil pod falešným jménem. Ježto však měl nenechavé ruce, byl přistižen při jiných krádežích a octnul se za mřížemi trestnice ve Steínu u Vídně. A poněvadž tam měl dlouhou chvíli a poněvadž stále chtěl svým kolegům-spoluvěznům dokázat, jaký je chlapík, pochlubil se jim spáchanou krádeží a tak to vyšlo najevo.

Státní zastupitelství podalo na Josefa Slezáka žalobu pro zločin krádeže, na který je v zákoně trest od 5 do 10 let. Aby věc nemusela před porotu, navrhlo státní zastupitelství trest od 1 do 5 let, a tak se octnul Josef Slezák před senátem r. v. z. s. dra II. o. u. s. k. a. Zapíral a popíral, zprvu tvrdil, že tam vůbec zaměstnan nebyl, pak konečně doznal, že u Mayera byl, krádež však nedoznal. Avšak líčení spoluvězňů se tak nápadně shodovala s líčením poškozeného, že nebylo o jeho vině pochyby a obžalovaný byl také uznán vinný. Jelikož však mezitím spáchal celou řadu jiných krádeží, pro které byl již odsouzen k mnohým trestům, neuznal senát za nutno dávat mu další trest, takže tentokráte, ačkoliv vinný byl uznán, nebyl k žádnému trestu odsouzen.

Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Stibral, obžalovaného hájil dr. Emil Hartmann.

Srážka s četníkem.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Na silnici mezi Vrbicí a Hrušovem setkal se četnický strážmistr s povozem, řízeným kočím Javorkem. Četnický strážmistr dobře znal Javorka a věděl, že časem vozívá staré železo pochybného původu. V době, kdy k onomu setkání došlo, provedeno bylo několik krádeží

železa v bohumínských závodech. Četnická stanice v Hrušově byla na tyto krádeže upozorněna a požádána, aby zjistila obsah povozu, řízeného Javorkem. Četnický strážmistr tak učinil, ale narazil na odpor. Javorek neuposlechl výzvy, aby povoz zastavil, ale šlehal do koní ve snaze četnickému strážmistru uprchnouti. Když seznal, že se mu to nepodaří, upadl do nesmírného hněvu a počal strážnístvi nadávati, jak nejlépe uměl a dovedl: „To jste vy? Víím, že jste mě udal, ale vy mě toho moc neuděláte! Myslíte, že s vámi půjdu na četnickou stanici? Co vás to napadá! Pusťte koně, když není váš. Nedám se jiným pánům a vám teprve ne!“

Při tom všem se Javorek choval velmi nebezpečně. Nescházelo mnoho a četnický strážmistr byl by nucen použití zbraně. Konečně podařilo se přece jenom Javorka uklidnit a dopravit na četnickou stanici. Tam bylo zjištěno, že železo, které vezl, z krádeže nepochází, ale na vzpurného kočího učiněno bylo trestní oznámení pro zločin veřejného násilí a urážky úřední osoby.

Obžalovaný vymlouval se na opilost. Na cestě z Bohumína do Hrušova zastavil se ve Vrbici a tam prý pil s kamarádem tak dlouho, až měl dost. Četnický strážmistr připustil, že Javorek něco v hlavě měl, opilým však rozhodně nebyl.

Soud odsoudil jej k těžkému žaláři v trvání čtyř týdnů. Trest vysloven byl nepodmínečně a situace pro Javorka je tím horší, ježto před nedávnem odsouzen byl na dva měsíce do těžkého žaláře, ale podmínečně. Neosvědčil se a nyní bude nucen odpykati také tento trest.

Společnost, která krade ženy.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Na Těšínsku kolovaly před časem pověsti, že na Fryštátsku jezdí černé auto, které krade mladé ženy a dívky a odesílá je do Afriky. Tyto historky si vymyslelo několik starých žen, které pak tuto smyšlenku rozšiřovaly. Ne dosti na tom, že je šířily, ale výdoky hned byly pohotově s podrobnostmi. Četli prý v novinách, že česká vláda povolila podnik „Společnost černého auta“ a této dala k dispozici čtvrt milionů žen k vývozu za poplatek 10.000 dolarů za jednu dívku. To prý však bylo „Společnosti černého auta“ mnoho, proto prý raději ženy krade.

Když zprávy nabýly velkého rozsahu, zmocnily se úřady nejen zpráv, ale i zpravo-dajek. Byly to: Helena Szymurdová ze Stonavy, Barbora Poskerová z Fryštátu, Em. Stonová z Doubravy a L. Friedlová z Fryštátu.

Roztrušovatelky zpráv byly obžalovány pro urážku vlády a republiky, leč byly okř. soudem ve Fryštátě osvobozeny.

S tím nebyl spokojen státní zástupce, který v pověstech spatřoval skutečně urážku republiky, a odvolal se ke krajskému soudu.

V těchto dnech bylo v odvolacím senátu v. r. Schwandy v Mor. Ostravě o odvolání jednáno. Byly to veselé chvíle a smíchu se neubránil ani důstojný senát. Ženám bylo

domluveno, aby příště takové zprávy nerozšiřovaly, a osvobozující rozsudek I. stolice potvrzen.

Láska desertující.

(Divisní soud v Praze.)

„Láska není v podstatě pranic jiného, než zvláštní odrůda šílenství. Z lásky skáče se do vody i pod vlak, sahá se po revolveru i kapkách jedů, ba — nejstrašlivější to způsob sebevraždy — z lásky se lidé dokonce někdy ožení; jaký tedy div, že tento člověk z lásky desertoval z nebe naší armády v peklo cizinecké francouzské legie do Maroka“.

Takto započal Dr. Mellan, známý pražský obhájce, svoji obhajovací řeč.

Pan Josef Polák byl obviněn vojenskou prokuraturou předně ze zločinu deserce, jehož se dopustil tím, že služební přísahou vázán a do československé branné moci zařazen z dovolené jemu náhr. praporem ppl. č. 42 v Terezíně udělené a dne 6. září 1919 končící, k tělesu svému svémocně a v úmyslu své služební povinnosti navždy se vyhnouti, se nevrátil a vzdálen zůstal až do dne 28. dubna 1926, kdy písemně návrat svůj z ciziny ohlásil ministerstvu Národní obrany.

Pan Polák hájil se tím, že si během vojenské služby učinil známost, že však rodiče děvčete tomu bránili tou měrou, že oba milenci rozhodli se společně skončiti sebevraždou. Později si věc rozmyslili. Pan Polák v bezradnosti a zoufalství, nemoha nalézt jiného prostředku k zapomenutí vedoucího, odejel od svého pluku, cestoval po Německu, pracoval v dolech a loděnicích, až nakonec zakotvil v cizinecké francouzské legii v Maroku, kde sloužil na revers plných 5 let. Během služby utrpěl úraz na pravé ruce a jest nadobro zmrzačen. Pak — neboť touha po vlasti byla nepřekonatelná — navrátil se do Čech a se svým otcem navštívil dra Mellana, který mu poradil, aby se sám udal a dal se vojenským zákonům k dispozici, což také prostřednictvím svého obhájce učinil podáním, zasláným na ministerstvo Národní obrany, jež vyřídilo hlášení prostřednictvím vojenské prokuratury žalobou pro zločin deserce. Leč kromě deserce byly tu ještě jakési další drobné a nevyřízené účty.

Žaloba vojenské prokuratury vinila dále p. Poláka, že vylákal na jistém obchodníku 400 Kč, předstíraje, že jede na služební cestu do Německa a nemá potřebných peněz, dále že jistého bankovního úředníka uvedl v omyl předstíráním, že vojenská mensa odmítla vagon slovenského sýra, na němž by se dalo dobře vydělati, na kterýž „výhodný obchod“ získal zápůjčku 3000 Kč.

Dále byl obviňován, že vylákal na jistém mistru krejčovském oblek, v němž později desertoval. Konečně pak stěžovala si žaloba na obžalovaného v tom směru, že jako správce vojenského skladiště nedbalostí svou při správě zavinil ztrátu 44 prostěradel v ceně 704 Kč, tudíž jako osoba k uschování polních potřeb ustanovená uschování toto vedla nepečlivě a nevěnovala povinný dozor svěřeným erárním statkům.